

Cada dilluns a les vuit¹

Dedico aquestes primeres ratlles al pare del poeta Casasses, és a dir, a l'Enric Casassas i Simó, químic, patriota, ciutadà exemplar, admirat en el record, de qui manllevo la idea que la poesia, article de primera necessitat, s'hauria de vendre a les fleques.

Dedicatòria que faig extensiva al Roger Español, testimoni dolorós i a tots els qui, ferits o il·lesos, varen votar l'1-O.

Matèria elemental de franc, malviures i alguns perquè que encara no són lliures

Per què en llatí letícia és alegria?
Per què el cor fred fa eixuta anatomia?
Per què la monarquia ens esborrona?
Per què encasta cinisme la corona?
Per què fa rics la compravenda d'armes?
Per què venen els lladres les alarmes?
Per què tants de tricornis sense cap?
Per què l'encegament no sap què sap?
Per què no és terra pròpia terra odiada?
Per què serà de tots alliberada?
Per què les urnes van pagar peatge?
Per què el vots s'inflamaren de coratge?
Per què el virreis són sempre curts de mida?
Per què es delega l'esma genocida?
Per què la crueltat no en té mai prou?
Per què refrega el trau allà on més cou?
Per què tanta innocència és a presidi?
Per què els néts del cabdill tenen subsidi?
Per què el xàfec de cops semblava immens?
Per què el dolor moral és més intens?
Per què si compartim ja som uns altres?
Per què tan lluny bateguen amb nosaltres?
Per què ens sentim amb ells engarjolats?
Per què som lliures i quadribarrats?
Per què no ho som si no ho són els veïns?
Per què la llibertat es porta dins?
Per què amistat és un valor segur?

---

¹ Entre el silenci, el *Cant dels ocells* i l'escalf dels graciencs del dilluns 15 de gener 2018 a la plaça de la Vila.

Per què tot sentiment sincer va nu?
Per què no els donaríem tot el groc?
Per què no hi posaríem la mà al foc?
Per què suports són causa de garjola?
Per què el cervell injust es recargola?
Per què tristor no gosa saltar el mur?
¿Per què, si en caure el jorn és tot futur?
Per què la balla sol la valentia?
Per què no es ven als forns la poesia?
Per què espanyol pot ser veu estimada?
Per què amb l'ull buit no et buiden la mirada?
Per què no té repòs la democràcia?
Per què sols venç el poble que té audàcia?

jcg, gener 2018

Dos bàndols, dues cultures. La distància entre defensar i defendre. Dos verbs: resistir, atacar; compartir, prohibir; incloure, excloure; construir, destruir. Repressió, coerció, persecució, prohibició. La víctima simbòlica i absurda de la irracionalitat queda reflectida en el que vol recollir el poema següent:

Color interdit

Setze jutges daltònics nas pioc
no distingeixen el color del foc
que és vermell sang i blau i un bon manyoc
color de palla i flam color d'aloc.

Mengen el fetge d'un fora de joc.
L'escàs llatí que saben és ad hoc;
escrivans freds que esgrimen amb estoc
experts a fer-se el sord o bé el badoc

malcondemnen el metge que té un bloc;
se'n cruspeixen el fetge poc a poc
celats en el reialme de l'enroc
flama de gel, de res, de mai, d'enlloc.

Saben que no era heretge d'enderroc.
De vents no en saben, de velam tampoc,
de consolats de mar ni llengua d'oc:
nafraguen amb garbí, mestral, xaloc.

Si el metge es menja els fetges jo no em moc.
Curull de sutge el seu palau barroc
corromp i estafa amb sobres i entretoc
malbaratant el preu real del troc.

Si el penjat es despenja, catacroc:
no armaran la ballesta ni amb el croc,
confondran els pinyons amb el pinyoc;
tothom veurà penjats de l'estaloc

setze jutges bencondemnats que encloc
per inventar-se el joc del tripijoc
prohibint or, mango, préssec, sofre, coc
plàtan, poncem, cireres en anyoc.

Si tenen set, carbassa o badaloc,
que qualsevol pedreta els sembli un roc;
acidarem d'acètic l'últim toc
dels enzes que han defès (prohibit) el color...

jcg, desembre 2017

Fa unes setmanes vaig escriure una sextina als deu presos 2+2+6 (Alcalá Meco, Soto del Real, Estremera). Una sextina és un poema de sis estrofes de sis versos amb una coda de tres. A cada estrofa es repeteixen sis paraules a final de vers que es disposen segons una combinatòria precisa.

Als quatre, als que encara són rere la reixa, als que lluiten contra els 155. A la persistència esperançada, a la resistència popular, a la lluita per la llibertat, per la igualtat, per la justícia, per la solidaritat dels pobles i de les persones, per l'hospitalitat dels desplaçats, per la fraternitat. Per Catalunya!

Llibertat a presidi (Clam - Sextina)

Tot ho aprenen i ho perden tot els presos:
sense sentència no descomptes hores
davant dels nassos ja no veus la reixa
escrius de cor sense paper ni ploma
pares l'orella si el rau-rau et parla
i balles quiet tot recomptant els passos.

No és cert que es puguin perdre mai els passos
te'ls prenen i esdevenen passos presos

s'esborren i es repinten amb la parla
s'obliden i s'envolen amb les hores
es fan xiscles ingràvids sense ploma:
són més tossuts els passos que la reixa.

I és ingràvid el ferro de la reixa
si portes la batuta dels teus passos
si en el guió hi escrius el vol de ploma
capaç d'alliberar la ment dels presos
i el pes del temps sense minuts ni hores:
tot és ingràvid si el silenci et parla.

Et parla la sinceritat que parla
la veritat sense grillons ni reixa
i el temps suspès amable entre les hores;
amb rumb benigne et parlen els teus passos
i els teus anhels i els horitzons són presos
teus que enclous en el traç a rajaploma.

Té bell caient. Si et cau recull la ploma.
Si es despunta, què hi fa? s'afina i parla
que pot parlar per boca d'altres presos
encaparrats a veure sols la reixa
que no tothom sap caminar els seus passos
ni desxifrar el sentit d'aquestes hores.

¿Per què s'acorden diferents les hores
rítmicament diverses com la ploma
engarjolada de sofrerta parla?
Se senten massa lluny els nobles passos
obsequiosos rere aquesta reixa:
si units somien venceran els presos.

Excés de presos i suspeses hores,
s'obre una reixa a cada traç de ploma,
balbs són els passos mes el poble parla.

jcg, novembre 2017